

детска възраст започват да търсят отговор на въпроси от сорта на: „Защо някои от децата ме избягват?“, „Защо бият без причина братчетата ми?“, „Защо чичо Сали е толкова умен и добър, а не е големец като чичо Сашо, който е лош и глупав?“ Защо, защо, защо?...

Но тя е жена, решила сама да отговори на въпросите, които я терзаят. До ден-дневен тя разгадава отговорите на тези сложни житейски въпроси, стъпка по стъпка.

Ето, започвам разказа за нейното семейство, притварям очи и спомените се нижат като избелели филмови кадри: задружно семейство, настанено в малка спретната къщурка (само че без двете липи отпред), баба, дядо, майка, татко и още пет братчета и сестричета. В студ и мраз, в жегата и пек бащата с прякор „Каменоделеца“ става в зори, поглежда спящите дечица и поема към каменните кариери, където ще остави частица от здравето и земните си дни, за да подсигури храна и облекло на чедата си, та дано му олекне на душата.

Понякога на нашата героиня ѝ става жал за него и отива при дядо си, а той взема цигулката и свири от онези мелодии, които разплакват и най-коравосърдечните. Тя го пита защо са бедни, защо няма справедливост и винаги получава един и същ отговор. Че по-добре е да си беден, но честен, да не лъжеш и да не крадеш. И че когато човек вярва в себе си, ще постигне мечтите си, ако е рекъл Господ.

Повярвало в себе си, момичето тръгва на училище. Попива всичко, което учителите преподават. Започва да пише стихове, толкова хубави, че след време изнася самостоятелни рецитали. Мечтае да учи, да стане лекарка или учителка, за да помага на хората, но мечтите невинаги се сбъдват, нали?! Липсата на пари отрязва розовите мечти.

Тя се омъжва и ражда две хубави и силни момичета. Но животът ѝ поднася още мъка – млада, тя остава вдовица. Скътала болката дълбоко в сърцето си, нашата героиня със зъби и нокти продължава да се бори за децата си. Изучава ги и всеки от тях получава добра професия, всеки от тях с честен труд заема достойно място в обществото. Но това не я примирява. Тя наистина е горда, че е отгледала и възпитала достойни граждани, но нейното голямо, неспокойно сърце не спира да тупти за другите. Като майка орлица тя иска да разпери крила над всички страдащи. Затова често е уморена, недоспала, но щом настъпи утрото, тя хуква по задачи – да навести някой болен, да помогне на някой от многобройните инвалиди, на чиято организация е председател.

Не можах да сдържа сълзите си, когато ми разказа как с лични средства е наемала превоз до различни манастири и божии храмове, за да види радост в очите на болните и отчаяните, да посее